

ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΕ ΤΟ ΨΗΣΙΣΜΟ,
ΑΠ' ΟΠΟΥ ΚΑΙ ΑΝ ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ!

ΕΊΤΕ ΜΕ ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ,
ΕΊΤΕ ΜΕ ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ...

Με αφορμή την επανεμφάνιση των νεοναζί της Χρυσής Αυγής στη Λέσβο τον τελευταίο καιρό (μοίρασμα κειμένων σε χωριά, τρικάκια στην πόλη της Μυτιλήνης), καθώς και την προβολή φασιστικού βίντεο ανήμερα της επετείου του Πολυτεχνείου σε γυμνάσιο της πόλης, του οποίου ο διευθυντής είναι γνωστός για τις ναζιστικές – εθνικιστικές του απόψεις, αποφασίσαμε να πούμε δυο λόγια:

**Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΞΕΚΙΝΗΣΕ
ΜΕ ΜΙΑ ΜΑΧΑΙΡΙΑ**

**ΟΥΤΕ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ ΜΕ
ΔΩΔΕΚΑ ΣΦΑΙΡΕΣ**

Μετά τη δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα, τις συλλήψεις μερικών ηγετικών στελεχών της και τις δολοφονίες δύο μελών της στο Ν. Ηράκλειο, η Χρυσή Αυγή έχει ξεκινήσει ένα επικοινωνιακό παιχνίδι απόκρυψης του πραγματικού ναζιστικού και βίαιου χαρακτήρα της παρουσιαζόμενη ως θύμα πολιτικής δίωξης. Επιχειρεί να απαλλαγεί από την εικόνα που η ίδια έχει δημιουργήσει, δηλαδή αυτή της στρατιωτικοποίησης, των ταγμάτων εφόδου, των πογκρόμ και του λυντσαρίσματος οτιδήποτε διαφορετικού και αδύναμου. Αντικαθιστά τη στολή παραλλαγής με γραβάτες ή παρουσιάζεται ως δήθεν ομάδα ανθρώπων της διπλανής πόρτας και όχι ως φάλαγγα. Εμφανίζεται, λοιπόν, ως ένα νόμιμο πολιτικό κόμμα το οποίο έχει μπει στο στόχαστρο του διεθνούς και εγχώριου κεφαλαίου λόγω της «αντισυστημικής» του δράσης. Στην πραγματικότητα όμως δρα κατασταλτικά σε συνεργασία με την αστυνομία εναντίον διαδηλωτών και μεταναστών, έχει προτείνει το τσάκισμα του συνδικαλισμού, μισθούς Μανωλάδας (18 ευρώ μεροκάματο), αντικατάσταση του ταμείου ανεργίας με κοινωφελή εργασία, φοροαπαλλαγές εφοπλιστών, πώληση της Αγροτικής τράπεζας κ.α.

Ο φασισμός όμως δεν εκφράζεται μόνο από τους νεοναζί της Χρυσής Αυγής. Φασισμός είναι και ο φράχτης στον Έβρο, τα κέντρα κράτησης όπως αυτό στην Μόρια, ο χαρακτηρισμός «παράνομος» για ανθρώπους που ξεριζώθηκαν από τις χώρες τους, το τεράστιο τείχος της γραφειοκρατίας που κρατά σε ομηρία πρόσφυγες και μετανάστες. Φασισμός είναι ο αποκλεισμός από τις παροχές υγείας, την εκπαίδευση, τη στέγαση, το να σου κόβουν το νερό και το ρεύμα. Φασισμός είναι να απολύεις εκατοντάδες εργαζομένους μέσα σε μία μέρα, να επιστρατεύεις απεργούς ποινικοποιώντας το δικαίωμα στην απεργία, να εργάζεσαι δίχως μισθό, ασφάλιση και ωράριο.

Φασισμός είναι και να πεθαίνεις για ένα εισιτήριο ή να καίγεσαι προσπαθώντας να ζεσταθείς.

Το κυρίαρχο κομμάτι της πολιτικής, οικονομικής και δημοσιογραφικής ελίτ προσπαθεί να μας παρουσιάσει τα παραπάνω ως αναγκαίο κακό για τη σωτηρία της χώρας. Είναι οι ίδιοι άνθρωποι που, ενώ για χρόνια χάιδευαν τα αυτιά της Χρυσής Αυγής, έρχονται τώρα με τη θεωρία των δύο άκρων να εξισώσουν μαχαιροβγάλτες ναζί με αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας. Να εμφανίσουν ως δύο όψεις του ίδιου νομίσματος το μαχαίρωμα ενός μετανάστη, με τον αγώνα των κατοίκων της Χαλκιδικής ενάντια στην υποβάθμιση του τόπου τους ή τα πραβιλίκια σε μαγαζιά με τις συγκρούσεις μεταξύ απεργών -διαδηλωτών και των δυνάμεων καταστολής σε μεγάλες απεργίες. Αυτό το ιδεολόγημα χρησιμοποιείται από τη μία για να ποινικοποιηθεί οποιαδήποτε μορφή αντίστασης και από την άλλη για να εμφανιστούν ως μοναδικοί εγυητές της ομαλότητας αυτοί που ευθύνονται για τον εκφασισμό της κοινωνίας.

Απέναντι σε όλο αυτό εμείς απαντάμε ότι δεν υπάρχουν δύο άκρα αλλά δύο κόσμοι. Από τη μία αυτοί που οραματίζονται μία κοινωνία η οποία βασίζεται πάνω στο κέρδος, την εκμετάλλευση και τη σιδηρά πειθαρχία (κράτος, κεφάλαιο, φασίστες, ΜΜΕ) και από την άλλη όσοι δεν βρίσκουν τον εαυτό τους μέσα σε αυτό και θέλουν να το αλλάξουν. Αυτοί οι κόσμοι δεν μπορούν παρά να βρίσκονται σε σύγκρουση.

Ένα κομμάτι της εδώ τοπικής ιστορίας μάς διδάσκει ότι η Λέσβος ήταν από τα νησιά εκείνα τα οποία συμμετείχαν από την πρώτη στιγμή στην Αντίσταση ενάντια στους Ναζί, τους εδώ φίλους τούς, γερμανοτσολιάδες και λοιπούς χαφιέδες, προγόνους των τώρα Χρυσανγιδών. Οι άνθρωποι που έζησαν τότε πολέμησαν τον φασισμό καθημερινά και στην πράξη, φτάνοντας ακόμη και στο σημείο να χάσουν την ζωής τους. Σήμερα με τον φασισμό να εξακολουθεί να υπάρχει και να εκφράζεται από την Χρυσή Αυγή αλλά και την ακροδεξιά πολιτική του κράτους επιχειρούμε μέσα από τις αντιφασιστικές μας δράσεις να αναλάβουμε το μερίδιο ευθύνης που μας αναλογεί. Ο αγώνας ενάντια στον εκφασισμό της κοινωνίας δεν αφορά μόνο λίγους «ειδικούς», αλλά αποτελεί υπόθεση όλων μας, με τον τρόπο και τα μέσα που θα αποφασίσουμε μέσα από την καθημερινότητά μας. Είναι αγώνας για αξιοπρέπεια, ισότητα, αλληλεγγύη.